

Erklæring om, at man kan faae Bælgerne til at tro, hvad det skal være om militære Spørgsmaal, maa jeg indrømme, at jeg forstaar mange Ting, som ellers have været mig dunkle. Men jeg maa dog sige den ærede Minister, at konstitutionelt er det ikke noget Argument, at man slet ikke bryder sig om, hvad Bælgerne mene. Jeg tror, at man kan have hvilken som helst Anskuelse om selve Sagen, hvad enten man i sin Sympathi staar mere paa Landstingets Side end paa Folkethingets eller omvendt, maa man indrømme, at naar man i en Sag af den Betydning anser Bælgernes Mening for komplet ligegyldig og siger, at de forstaa ikke en Snus af det Hele, og at man kan bilde dem ind, hvad det skal være, saa optræder man ikke konstitutionelt, og det er høist forbausende at høre en Minister fremkomme med en saadan Udtalelse som Argument overfor en repræsentativ Forsamling; thi denne Forsamlings Medlemmer ere jo i Virkeligheden kun Repræsentanter for Bælgerne, vi skulle varetagende Bælgernes Interesser og udtale deres Anskuelser, forsaavidt de stemme med vore egne, ellers stillede vi os ikke, Naar vi da høre efter flere Mars Forhandling, efter at Ministeren har drøftet en Sag overordentlig jagtig, at Ministeren pludselig siger: For Resten er det mig komplet ligegyldigt, hvad de Herrer mene om den Sag; thi De forstaa ikke Noget deraf, saa tror jeg, at den ærede Minister er kommen til at — ja, jeg veed ikke, hvorledes jeg skal forklare mig det — det forekommer mig, at Ministeren maa rent have glemt, hvor han er. Jeg forstaa vel, at der kan være de Kredse, hvor det kan lykkes at gjøre noget Saadant gjældende; men her, og naar man taler som Minister, altsaa som Repræsentant for den grundlovmæssige udøvende Myndighed, naar man som Minister har aflagt Ed paa Grundloven, er det i den Grad mærkværdigt, forekommer det mig, at jeg maatte for overhovedet at kunne fortsætte Diskussionen tør i dette Dieblif gaa ud fra, at Ministeren ikke har vidst, hvad han sagde. Jeg antager ikke, at det kan have været hans Mening saaledes at staa hele Bælgerbefolkningen i Folkethinget og Landstinget i Ansigtet, som man gjør, naar man siger: I forstaa ikke en Snus af, hvad der er Tale om. Saa vel hvad Ministeren ansøgte i denne Retning som, hvad han refererede af forskellige Blade om Partiernes indre Forhold og disse andre Ting, tror jeg oprigtig talt ikke, at den ærede Minister kan tillægge nogen overbevisende Kraft i denne Forsamling. Jeg indrømmer, at paa Frederiksberg kan det maatte være fortræffeligt, men her ligger det dog vistnok udenfor Sa-

gen, hvad Ministeren har læst i et eller andet Blad om, hvad der skal være blevet sagt paa et eller andet Møde. Naar vi altsaa holde os til det, der er Kjernen i den konstitutionelle Ministers Forvar, er det først det, at han har tænkt sig, at vi dog maatte efterhaanden her i Folkethinget kunde komme ind paa en anden Betragtningssaaende end den, vi oprindeligt og ligeledes i Fjor have gjort gjældende. Det er den Grundtanke, der laa bag Ministeriets hele Færd i Forsvarsagen i den sidste Tid, men jeg vil saa spørge Ministeren: Naar han troede, at vi vare saa lette at overbevise, hvorfor har han saa ikke blot ikke gjort noget Forsøg derpaa, men endog meget omhyggelig gjemt alle disse reducerede Planer, til vi vare borte. Det forekommer mig dog, at man kan tillægge os her i Folkethinget den Mening, at vi mulig kunde gaa ind paa disse reducerede Planer, at vi kunde indrømme, at vi have taget fejl, og at der virkelig var Noget at gjøre, saa havde der været Grund til at komme frem med Planerne og ingen Grund til at gemme Planerne, til Rigsdagen ikke var tilstede, og saa gjøre Alt færdigt. Ministeren siger: Det er Noget, der vist vilde have tiltalt os, men saa burde han jo være kommen til os dermed. Nei, siger han, det gjorde han ikke, fordi han ventede paa et Program. Altsaa, medens Ministeren tror, at vi have et Program, som vi kunne komme frem med, sætter han en Foranstaltning i Scene, hvormed han foregriber alle andre Programmer end det, han selv vil have frem. Man kunde forestille sig, at Ministeren tænkte saaledes: For Dieblifket kan her ikke faaes Noget, lad os saa gjøre Noget, som ikke præjudicerer det Program, som mine Venner i Folkethinget sidde med, lad os blot gjøre det Baatrængende og holde alle Planer aabne. Noget Saadant har der tidligere været Tale om, General Kaufmann udtalte ofte under Hærens Behandling her, at han havde en Plan færdig, hvorved man kunde væрге Kjøbenhavn mod et pludseligt Overfald ved hvad han kaldte en midlertidig Feltbesættning, som kunde staffles til Veie paa ganske kort Tid og ikke vilde præjudicere Fremtiden. Det er ikke det, den nuværende Minister vil; tværtimod, han har sat Noget i Værk, hvormed han selv erklærer, at det er ingen midlertidig Besættning, men en permanent, og at han altsaa derigennem har foregrebet hele Forsvarslagens Løsning. Det er en ganske mærkelig Fremgangsmaade, naar han ventede at faae et Program af os. Den ærede Minister tilstaa, at han tror, vi have en Plan, at vi ere mulige at forhandle med, og netop paa det Tidspunkt sørger han for baade at